

EVANGELIZACIJA ZAJEDNIŠTVOM

fra Anđelko Domazet, magistar bogoslova

Čovjek je biće zajedništva i zajedništvo je pretpostavka svake humanosti. Posebnost čovjeka nije samo u njegovu razumu, slobodi, duhovnom stvaralaštvu, nego i u sposobnosti da stupi u zajednicu. Stoga je razumljivo da kršćanstvo od početka vidi prvotni uzrok čovjekova zla, nesreće i propasti u uništenim, razorenim odnosima prema Bogu, drugima i sebi, te odbijanju ljudskog zajedništva. Kada čovjek prestane misliti samo na sebe i svoje potrebe, kada je spreman prihvatiti drugoga i dijeliti s drugima svoja dobra, može se reći da je postigao socijalnu zrelost.

Prisjetimo se u ovom kontekstu da na bit redovništva i kršćanske vjere, osim molitve i rada, spada i zajednica te zajednički život. Kršćanska vjera pretpostavlja i izgrađuje zajedništvo. Zato je razne osnivače monaštva, odnosno redovništva, kroz povijest silno impresionirao ideal zajedništva života i dobara jeruzalemske zajednice (Dj 4,32-35).

I naš utemeljitelj sveti otac Franjo, nasuprot društvenim podjelama između maiores i minores, svoju zajednicu naziva bratstvom („fraternitas“), temeljeći odnose ne samo na obiteljskom modelu nego na evanđeoskom modelu Isusove učeničke, bratske zajednice za koju postoji samo jedan Otac, onaj nebeski, i jedan Učitelj Isus Krist koji je svojim apostolima zadnji kriterij života.

Graditi mostove zajedništva

Papa Franjo u Apostolskom pismu svim posvećenim osobama prigodom godine posvećenog života poziva redovnike da u društvu sukoba, teškog suživota među različitim kulturama, tlačenja slabih, nejednakosti, pruže konkretan model zajedništva i tako postanu svjedoci i tvorci onog „plana zajedništva“ koje je na vrhuncu čovjekove povijesti po Božjem naumu.

Stoga pred suvremenim redovnicima i kršćanima stoji zadatak evangelizacije.

Evangelizacija, pak, osim produblivanja spoznajnog poklada vjere, osim uvođenja u kršćanske tajne, osim poučavanja drugih izvan crkvene zajednice i vanjskog služenja, podrazumijeva življenje evanđeoskog zajedništva, najprije unutar vlastite zajednice, a onda evangeliziranje zajednicom.

Zajednički život braće i sestara u poštivanju i priznanju različitosti jest temeljno svjedočanstvo Isusova evanđelja u današnjem svijetu.

Kako skladno živjeti s drugima? Nastojeći izbjeći radikalne alternative između nametnutog i ideološkog kozmopolitizma koji potire razlike, te isključivosti i ksenofobizma etničkog nacionalizma. Suvremeni francuski mislilac Pascal Bruckner zalaže se za ispravno shvaćen kozmopolitski duh kojemu su potrebni ljudi-mostovi, oni koji „otvaraju zone osluškivanja i ljubavi među svjetovima, odbacuju egoizam i potiču razmjene“.

Nažalost, mi franjevci često nismo bili graditelji mostova, već smo dualistički dijelili ljude, stajali na jednoj strani i govorili: mi smo u pravu, vi ste u krivu. Tako se ne grade mostovi, ne vidaju rane, ne ujedinjuje. Današnji ljudi i ova razdijeljena zemlja očekuju od franjevaca da budu svjedoci i tvorci istinskog zajedništva jer Evanđelje jest ozdravljanje, iscjeljenje, opraštanje i pomirenje. Neka naši samostani budu oaze topline, poštivanja, praštanja, strpljivosti i gostoljubivosti.

